

RAKKAUTTA & ANARKIAA 17.–27. SYYSKUUTA

OIKEAA IHMISTÄ EI VOI NÄYTELLÄ

Jos kaikki menee hyvin, 33. Rakkautta & Anarkiaa festivaali pyörähtää käyntiin 17. syyskuuta. Koska näinä aikoina mikään ei ole niin varmaa kuin epävarma, menemme suoraan asiaan. Kävimme läpi poikkileikkauksen festivaalitarjonnasta, mutta ensin siihen liittyvä haastattelu yhdeltä suosikinäyttelijältämme. **Stellan Skarsgård** kertoi R&A:ssa nähtävästä Hope-elokuvasta.

HAASTATELU **MARTA BALAGA, BERLIINI**

KUN Stellan Skarsgårdin kanssa puhuu, kerralla tuppaa tulla käsittelyksi melko nippu asioita. Kuten: A) amerikkalainen suhtautuminen #MeToo-liikkeeseen ("Tilanne on edelleen kamala. Naiset voivat olla varmoja vain siitä, ettei heidän takapuolensa taputtelija ole **Harvey Weinstein**"), B) Parasiten menestys ("Elokuva-alan globalisaatio on vihdoinkin saapunut Amerikkaan. Kun minä aloittelin, aksentti tarkoitti, että oli näyteltävä pahista") ja C) setšuanilai-

nen ruoka ("Kokkaaminen on aistillista, mutta ainakin sillä pääsee toisen sisään siveellisesti").

Hän esittelee valokuvaa pojastaan paholaisena. Se liittyy heidän vastikään yhdessä tekemäänsä lyhytelokuvaan. Seuraavaksi on vuorossa hän itse Dyyinin paroni Vladimir Harkonnenina. Ainakin oletamme, että kuvassa on hän.

– Kun työskentelee oikeiden ihmisten kanssa, ja minulla oli apunani fantastisia taiteilijoita seitsemän tuntia päivässä, he varmistavat, että maskeeraus on todella ohutta silmien ja suun ympärillä. Näyt-

telijä tarvitsee niitä alueita! Leffan tarina on kuin joku olisi vetänyt paljon happoa ja lukenut sitten Machiavellin *Ruhtinaan*. Mutta se on amerikkalainen leffa, joten se ei ole liian monimutkainen.

Jos kuulostaa siltä, että meillä on hauskaa, se johtuu siitä, että tavatessamme Berliinissä Covid-19 oli vasta etäinen ongelma horisontissa. Vihdoinkin on aika päästä asiaan, Skarsgårdin uuteen elokuvaan *Hope (Håp)*, joka perustuu ohjaaja **Maria Sødahlin** omaan kamppailuun syövän kanssa. Siinä hän näyttää aviopuolisoa, jonka mallina oli ohjaajan aviopuoliso

Hans Petter Moland – jonka kanssa Skarsgård on tehnyt jo viisi yhteistä elokuvaa. "Kiusallinen" on sana, joka vasta alkaa kuvailla tilannetta.

Viime vuonna Berliinissä promottiin Hans Petter Molandin elokuvaa *Out Stealing Horses*. Vitsailimme, kuinka hän työskentelee jatkuvasti kanssasi, ja hän sanoi: "Ja seuraavaksi hän näyttää minua!" Luulin sitä heitoksi.

Ensimmäinen päätökseni oli, että en näyttele Hans Petteriä. Samalla tavalla kuin **Andrea [Bræin Hovig]** ei myöskään ole Maria. Oikeata ihmistä ei voi esittää, etenkin ketään tuntemaansa – on näyteltävä mielikuvaa. Mutta elokuva on hyvin tarkka, kaikki kuvataan kuten se tapahtui. Olen tuntenut heidät noin 25 vuotta. Hans Petter antoi Marialle vapaat kädet, mutta takaraivossani kuulin äänen: "En halua olla pahis." Silti elokuva on Marian versio tarinasta, se rakentuu hänen ympärilleen. Hän on vain päästänyt miehen mukaan siihen ja sen myötä rakkaustarinan. Vaikka se vain pönöttäisi siinä avuttomasti katsellen. Emme koskaan puhuneet siitä, lähinnä vitsailimme. Hoin, että teen ihmeitä hänen maineelleen!

Miten kuulit Marian kohtalosta, kun hän sai diagnoosin terminaalivaiheen syövästä?

Puhelimitse! Uskoimme kaikki hänen kuolevan. Epäroin, kun hän alkoi puhua projektista. "Ei taas yhtä helvetin syöpäleffaa." Kuvittelin sitä terapiajutuksi, lälyksi ja tunteelliseksi. Sitten hän lähetti synopsiksen ja se oli hauska. "Hänen" hahmonsä oli outo, suurimmaksi osaksi pilvessä ja melko epämiellyttävä. Henkilökohtaisesta tulee usein *Rosebud*

– se merkitsee jotain sinulle, mutta ei paskaakaan kenellekään muulle. Silti hän onnistui. Hän näki omat särönsä, kuinka vaikeaa hänen keskittymisensä kuolemaan on täytynyt olla muille. Hans Petter olisi tehnyt erilaisen elokuvan. Otetaan vaikka kohtaus, jossa he puhuvat petämisestä – sen voi aina nähdä toisessa valossa. Olen varma, ettei Maria pitänyt uskottomuudesta, mutta vanhetessa alkaa nähdä asioita eri perspektiivistä. Asiat, joista nuorena olisi järkyttynyt, tuntuvat lähinnä huvittavilta.

Voisitko kuvitella tekeväsi elokuvaa omasta perheestäsi?

En ikinä. En pidä tämän alan julkisesta puolesta, eikä todellista ihmistä oikeasti voi esittää. Vaikka näyttäisi elokuvassa Dick Cheneyltä, ei se silti olisi kuvaus Dick Cheneysta. Mutta työskentelemme yhdessä, [poikani] **Bill** teki **Edgar Allan Poen** tarinaan perustuvan lyhärin veljensä ja minun kanssa. Olen iloinen, että he ovat menestyneet, sillä vaihtoehto ei olisi mukava. **Alexanderin** kanssa lähinnä juoruilemme. "Se ohjaaja on paskiainen, ja se myös." Emme arvioi toistemme tekemisistä – siihen minulla on liian paljon lapsia!

Minulla on tiivis perhe, kumpikin vaimoni asuu viiden minuutin kävelymatkan päässä. Laskin jokin aika sitten kuinka paljon olen ollut poissa viimeisten 40 vuoden aikana, ja keskimäärin olen työskennellyt neljä kuukautta vuodessa. Loppuajan olen ollut kotona lasten kanssa. Hans Petter taas on tehnyt vaikka mitä eläkkeeseen, mainoksia ympäri maailmaa. Hänellä on kuusi lasta ja minulla kahdeksan, mutta kokemuksemme ovat hyvin erilaiset. Mutta ensimmäisellä vaimollani oli myös syöpä, ja pystyn sa-

mastumaan puolison asemaan, sitä on vain helvetin avuton. Toista ei voi edes kunnolla tukea – hän on liian ahdistunut kuoleman ajatuksesta. Pakenin käynnön asioihin, mutta toinen ei silloin välitä, onko pyykki pesty vai ei. En osannut edes istua oikein pitelemässä häntä kädessä. Pystyin todellakin samastumaan siihen avuttomuuteen.

Se ei koske vain perhettä. Maria kertoi, että elokuvaa näytetään tuleville lääkäreille auttamaan syöpäpotilaiden kohtaamisessa.

Joku kysyi minulta, onko elokuva skandinaavisen terveydenhoidon kritiikki. Ei, se on kuvaus siitä. Kuinka erilaisia kohtaamiset ovat lääkäristä toiseen. He ovat ihmisiä, ja jotkut tuskin pystyvät käsittelemään kauhuja, joiden kanssa ovat tekemisissä, ja heistä tulee kylmiä ja teknisiä. Kaikki muuten olivat oikeita lääkäreitä.

Hope ei minusta niinkään kerro sairaudesta. Sitä joko kuolee tai ei kuole. Se kertoo siitä miten Andrean hahmo reagoi siihen, miten minun hahmoni reagoi hänen reaktioonsa, miten se vaikuttaa heidän väleihinsä ja mitä se nostaa esiin menneisyydestä. Se on myös muotokuva perheestä, hieman viallisesta mutta fantastisesta. Se hortoilee ihanalla tavalla. Nykyihminen tahtoo vielä pelotella itseään etsimällä tietoa netistä, kuten minun hahmoni tekee. Minulla oli tapana pitää tietosanakirjaa käsillä, nyt kaikki ovat Wikipedia-höhröjä.

Sinänsä hassua, mutta kaikista tuskallisimpien juttujen näyttelemineen ei ole vaikeinta. Vaikeinta olivat hiljaiset hetket. Mutta shokki, kun puoliso saa huonoja uutisia, tai yritykset auttaa? Ei ollenkaan vaikeaa. ■

POIMINTOJA R&A:N OHJELMISTOSTA

ALWAYS AMBER

★★★

Dokumentti seuraa transsukupuolisen ruotsalaisteini **Amber Mastraccin** kaverista, juhlimisesta ja itsereflektiosta koostuvaa elämää. *Always Amber* tutustuttaa katsojan arkeen, jollainen ei monille välttämättä ole tuttua. Vaikka aihe on mielenkiintoinen ja ehdottoman ajan-kohtainen, elokuva jää paikoin hieman laihaksi ja yksipuoliseksi. Pohjimmiltaan dokkari kertoo epävarmuudesta ja itsensä hyväksymisestä – eli samastumispin-taa löytää varmasti jokainen. **JR**

BAD TALES

★★★★

Joukkoa perheitä kituuttaa hädin tuskin raivoaan ja turhautumistaan peitellen. Eniten naapurustoa yhdistävät lapset ja näiden väliset suhteet. Vanhemmat tekevät tiedostamatta parhaansa siirtäkseen painolastinsa eteenpäin. Voi kuitenkin olla, että pojasta polvi pahenee. **D'Innocenzo**-veljesten elokuva tuntuu haahuilevan tarinankuljetuksesaan, mutta viimeistään ilmat pihalle iskevä loppu sitoo selvästi näkyneet langat yhteen. **JV**

BE WATER

★★★

Dokumentaristi **Bao Nguyen** teki dokumentin legendaarisesta **Bruce Leesta**, joka Hollywoodiin petettyään käynnisti juhlitun uransa Hong Kongissa ennen kuin menehtyi ennen aikaisesti. Nguyen on lähtenyt tutkimaan Leeta tämän lähipiirin ja yhteistyökumppaneiden kautta, ja yhdistää muisteluihin ajankohtaisia kysymyksiä rasismista ja representatiosta. **JV**

THE BOOKSELLERS

★★★★

Monipuolinen katsaus kirjallisuuteen myyjien ja keräilijöiden näkökulmasta olisi voinut jäädä vain kapeaksi myyjien tarinoinniksi, mutta se on paljon enemmän. Mikä saa ihmisen keräilemään, mihin kirjan viehätys esineenä perustuu, onko kirjalla tulevaisuutta? Onneksi dokumentti päätyy optimistiseen näkökulmaan: vaikka ala on muuttunut viimeisen 15 vuoden aikana enemmän kuin sataan vuoteen ennen sitä, kirja ei ole kuolemassa. **D.W. Youngin** dokumentti on kahvin tuoksuinen hetki, jonka jälkeen on pakko päästä antikvariaattiin. **JR**

EMA

★★★

Pablo Larraín palaa valkokankaille visuaalisesti säkenöivällä elokuvallaan *Ema*, joka jää teemojensa osalta harmillisen hämmentäväksi. **Mariana di Girolamo** loistaa Eman roolissa ja **Gael García Bernal** on mainion inhottava Eman aviomiehenä, mutta hyvät roolisuoritukset eivät tee *Emasta* tarpeeksi yhtenäistä elokuvaa. *Ema* olisi kaivannut enemmän magneettisia tanssikohtauksia sekä mielenkiintoisemman lopun ollakseen todella muistettava elokuva. **ML**

HARRIET

★★

Oscareiden yhteydessä puhuttiin paljon siitä, kuinka **Cynthia Erivo** oli tämän hyvää tarkoittavan draaman ansiosta ainut värillinen näyttelijä ehdokkaiden joukossa. Nyt kun gaala on ohi, on aika olla rehellinen. Erivon ponnisteluista huolimatta kyseessä ei ole paras mahdollinen elokuva. **Kasi Lemmons**in näkemys

vapaustaistelija Harriet Tubmanista on suoraan sanoen vanhanaikainen, vaikka juuri tällaisia tarinoita (ja päähenkilöitä) näinä aikoina kaivattaisiin. **MB**

HOPE

★★★★

Rankka ja ajatuksia herättävä voi olla myös herkkää ja koskettavaa. Menestyvä taiteilijapariskunta joutuu puntarimaan omalla painollaan edennyttä suhdettaan ja itsestään selvyyskinä pitämiään asioita, kun Anja saa diagnoosin todennäköisesti pian odottavasta kuolemasta. **Andrea Braein Hovig** on loistava laidasta toiseen heiluvana kuolemaantuomittuja ja **Stellan Skarsgård** antaa erinomaista taustatukea kädettömäksi järkyttyvänä puolisona. **JV**

THE LAST BLACK MAN IN SAN FRANCISCO

★★★★

Joe Talbotin esikoisohjaus hurmasi yleisöjä ympäri maailmaa viime vuoden puolella eikä ihme, sillä kyseessä on harvinaisen kaunis ja lyyrinen elokuva, jossa pääosassa on nimenomaan San Fransiscon kaupunki. **Jimmie Fails** esittää elokuvassa versiota itsestään ja **Jonathan Majors** hänen ystävänsä Montia. Yhdessä miehet seikkailevat kaupungissa, jota he eivät meinaa tunnustaa enää omakseen. Talbotin elokuvan jokainen kuva sopsi taidemuseon seinälle, erityisesti valon käyttö on hypnotisoivan kaunista. **ML**

LAST AND FIRST MEN

★★★★

Kun islantilaissäveltäjä **Jóhann Jóhannsson** (*Sicario*, *Arrival*) kuoli yliannostukseen, harva aliarvioi menetyksen merkittävyyttä. ”Minusta kaikki Jóhan-

nin musiikki perustui yhteen tärkeään kysymykseen: miksi Jumala ei vastaa puheluihimme?” totesi **Denis Villeneuve**. Jóhannssonin ensimmäinen (ja viimeinen) elokuva – tai elokuvaessee – **Olaf Stapledonin** romaaniin löyhä sovitus, valottaa hänen kiinnostuksensa kohteita. Tarjolla on **Tilda Swintonin** kertojaääni ja brutalistista arkkitehtuuria – koska se on hauskaa, kai. **MB**

LA LLORONA

★★★★

Jayro Bustamanten *La Llorona* on hypnoottinen ja poliittinen elokuva, jossa nuori nainen aloittaa kansamurhasta syytetyn kenraalin sisäkkönä. Elokuvassa on fantasia- ja kauhuelementtejä, mutta Bustamante ottaa rohkeasti myös kantaa Guatemalan maya-kansojen kansamurhaan. Kaikki elokuvan elementit eivät sulaudu toisiinsa saumattomasti, mutta kyseessä on erittäin pätevä ja tehokas kummitustarina. **ML**

LEAP OF FAITH: WILLIAM FRIEDKIN ON THE EXORCIST

★★★★

Psyko-dokumentista 78/52 tunnettu **Alexandre O. Philippe** pureutuu uudessa dokumentissaan toiseen kauhuklassikkoon. Käytännössä kyseessä on *Manaajan* ohjaajan **William Friedkinin** pitkä yksinpuhelu, jossa hän kertoo elokuvastaan analyttisesti ja energisesti. Mukana on kiinnostavia yhteyksiä muun muassa *Citizen Kaneen* ja 2001: *Avaruusseikkailuun* sekä rinnastuksia Friedkinin muihin elokuviin. **JH**

MARTIN MARGIELA: IN HIS OWN WORDS

★★★★

Muotisuunnittelija **Martin Margiela** oli poikkeuksellinen alallaan. Hän perusti menestyneen Maison Margiela -muotita-

lon ja oli pariisilaisen muodin keskiössä 20 vuotta, kunnes päätti jättää muotimaailman taakseen. Erikoista Margielan persoonassa on myös se, että hän ei koskaan näyttänyt kasvojaan tai antanut haastatteluja. **Reiner Holzemerin** harvinaislaatusisessa ja kiinnostavassa dokumentissa Margiela kertoo oman, epätavallisen tarinansa alusta alkaen. Margielan muotiluomukset saavat tässä elokuvassa näkyvän näyteikkunan. **JR**

MISS FISHER AND THE CRYPT OF TEARS

★★★★

Jos on Suomenkin tv:ssä pyörineen hupsun *Miss Fisher etsivätoimisto* -sarjan ystävä, halunnee nähdä siitä pitkän leffankin. Muita kartanomurhia ja yliluonnollista Indiana Jones -kuvastoa tv-resurssilla tarjoava outous todennäköisesti vain hylkii. Vaikka lopputulos ei aivan vakuuta, on aina ilo nähdä **Essie Davis** terävänä ja toimeliaana etsivänä, joka 1920-luvulla vähät välittää miesten säännöistä – tai tunteista. **JV**

MOGUL MOWGLI

★★★★

Riz Ahmed muistuttaa kiinnostavalla joskaan ei täydellisellä elokuvalla olevansa myös muusikko. Se kertoo Britannian pakistanilaisesta räppäristä, joka juuri läpimurron kynnyksellä sairastuu toimintakyvyn vievään tautiin. Ahmedin taitoja sopivasti hyödyntävä kertoo niin yhteisöstä ja tiettyyn kulttuuriin kuulumisesta kuin kontrollin menettämisen pelosta. Kun hallusinogeenit alkavat toimia, siitä alkaa pyöriä liikaa oman navan ympärillä. Mutta tätä haavoittuvampana Ahmedia ei valkokankaalla ole taidettu nähdä. **MB**

THE PRINCE'S VOYAGE

★★★★

Vuoden 1999 *Apinan tarinan* hahmon seikkailu jatkuu, vaikka sen näke-

minen ei ole välttämätöntä. On vain hyväksyttävä, että apinakansan prinssi haaksirikkoutuu vieraalle rannalle. Siellä hän tutustuu paikoilleen jämähtäneeseen yhteiskuntaan sarjassa omalaatuisia kanssakäymisiä, jotka eivät nivoudu järkeväksi tarinaksi. Parasta on perinteinen, pröystäilemätön animaatio. **JV**

QUEEN & SLIM

★★★★

Daniel Kaluuya ja **Jodie Turner-Smith** vakuuttavat **Melina Matsoukasin** väkeväsä draamassa, joka on samanaikaisesti Bonnie & Clyde -tyylinen rakkaustarina, mutta myöskin vahva kannanotto nykypäivän poliisiväkivaltaan ja tapaamien nostaa traagisia mustia hahmoja symboleiksi, usein heidän haluamattaan. Vaikka *Queen & Slim* ei ole täysi napakymppi kaikilla osa-alueillaan, se on kuitenkin erittäin mielenkiintoinen ja kysymyksiä herättävä elokuva, joka tuntuu teemoiltaan yhtä ajankohtaiselta kuin se tuntuu ajattomaltakin. **ML**

A REGULAR WOMAN

★★★★

Vuonna 2005 nuori turkkilaisnainen ”kunnia”murhattiin Saksassa. Hän kertoo takautuvasti tarinansa **Sherry Hormanin** elokuvassa, joka on hieno yhdistelmä dokumentaarista rekonstruktioita ja vääjäämätöntä päämäärää kohti rullaavaa jännitysdraamaa. Vaikka lopputulos on alusta asti selvä, teos onnistuu saamaan katsojan eläytymään tarinaan ja samastumaan sen henkilöihin. Kertojaäänänen lakonisuus helpottaa katsojan tuntemaa ahdistusta ja saa omassa tunnereaktioissa vellomisen sijaan ajattelemaan tapahtumia joidenkin realiteettina. Tästä on kiittäminen pääosaa esittävää **Almira Bagriacikia**. **JV**

Run Uje Run.

Support The Girls.

Själö – Island of Souls.

Waves.

ROCKS

★★★★

Ohjaaja **Sarah Gavronille** ei kannata mainita sanoja ”diversiteetti” ja ”representaatio”, sillä hän voisi selvästi luennoida niistä muille. Niin myös tässä Lontooseen sijoittuvassa tarinassa, jossa brittiläis-nigeriläinen tyttö jää käytännössä yksi huolehtimaan veljestään ongelmaisen äidin nostettua kytkintä. Apuna on vain sekalainen seurakunta ystäviä. Puhdasta sosiaalista realismia, mutta tuoretta ja energistä sellaista – ja paikoin jopa nokkelaa. Kuvitelkaa **Ken Loachia** puhumassa meikkausohjeista. **MB**

RUN UJE RUN

★★★★

49-vuotias **Uje Brandelius** työskentelee radiojuontajana ja soittaa vapaa-ajallaan bändissä. Vaimon kanssa sovitaan iltaisin päiväkotikiikkeitä tyttären hakuvuoroista. Teini-ikäistä tytärtään Uje kuulustelee kokeisiin matkien Ruotsin eri alueiden murteita. Elämä on arkista ja hyvää. Kunnes eräänä päivänä Ujella diagnosoidaan parantumaton sairaus. **Henrik Schyffertin** ohjaamassa ja Brandeliuksen käsikirjoittamassa elokuvassa Uje ja hänen perheensä esittävät itseään. Elokuva on omaelämäkerrallinen kertomus Brandeliuksen sairastumisesta ja arjesta. Kerrontaa roymittävät Brandeliuksen kirjoittamat pop-kappaleet. *Run Uje Run* on koskettava ja lämminhenkinen elokuva elämän hauraudesta ja kauneudesta. **SK**

SJÄLÖ – ISLAND OF SOULS

★★★

Enemmän runollinen haahuilu kuin dokumentti. On helppo ymmärtää **Lotta Petronellan** kiinnostus pahamaineiseen saareen. Leprasairaalaasta henkisesti ta-

sapainottomien naisten hoitolaitokseksi muuttunut – tai ainakin itse sellaiseksi julistautunut – paikka on täydellinen tekosyy pohtia monia asioita. Silti kyseessä ei ole analyysi, sillä Petronellan lähestymistapa on hyvin henkilökohtainen. Hän on kiinnostuneempi omista tunteistaan kuin niitä herättäneestä vanhasta datasta. **Lau Naun** musiikki vie koko hoidon vielä uudelle tasolle. **MB**

SPACESHIP EARTH

★★★★

Vuonna 1991 kahdeksan ihmistä muutti kahdeksi vuodeksi asumaan Maan ekosysteemiä vastaavaan palloon tutkiakseen voisivatko ihmiset elää Maapallon ulkopuolella. Elokuva yhdistelee kokeeseen osallistujien haastatteluja nykypäivänä sekä arkistomateriaalia 90-luvulta. Harmillisesti **Matt Wolfin** dokumentti aiheesta on toteutustavaltaan turhan perinteinen ja kuiva ollakseen erityisen muistettava. *Spaceship Earth* ei paljasta aiheesta mitään mitä katsoja ei voisi lukea Wikipediasta. **ML**

SUPPORT THE GIRLS

★★★★

Käsi ylös jos olet koskaan ollut baarissa töissä! **Andrew Bujalskin** hurmaava *Support The Girls* osuu aivan nappiin yrityksessään kuvailla hektisen baarityön realiteetteja. **Regina King** on suorastaan vangitseva pääroolissan epäonnekkaana mutta sydämellisenä Hooters-tyyppisen baarin esimiehenä ja **Haley Lu Richardson** on mainio hieman hömelönä työntekijänä. Vaikka elokuva on hauska ja herttainen, on sillä myös painavaa asiaa niin baarialan töistä kuin naisten asemasta ja pakosta käyttää vartaloa valuttana työmaailmassa. **ML**

THE TRIP TO GREECE

★★★★

Kymmenen vuotta **Rob Brydon** ja **Steve Coogan** ovat esittäneet kuvitteellisia versioita itsestään **Michael Winterbottomin** ohjauksessa. He ovat vaeltaneet maailmaa hyvää ruokaa syöden, keskenään naljailen ja imitaatioissa kilpaillen lähten vuosien varrella henkilökohtaisia elementtejä. Kreikan matkalla ei enää edes teeskennellä, että tarkoitus olisi nauttia paikallisista maisemista ja herkuista. Se vie sarjasta paljon viehätystä, ja kyseessä lieneekin viimeinen osa. **JV**

WAVES

★★★★

Koulussa menestyvällä Tylerilla on vaikea suhde vaativaan isäänsä mutta kaunis tyttöystävä, jonka kanssa pyyhkii hyvin. Yllättävä käänne laukaisee tapahtumaketjun, joka muuttaa koko perheen elämän. Elämää suurempi tarina ei mahdu yhteen lokeroon tai lajityyppiin. Omat tarinamme eivät koskaan ole vain omiamme, vaan ne koskettavat myös läheisiämme niin hyvässä kuin pahassa. *Waves* käsittelee anteeksiantoa ja traumasta ylitsepääsemistä hienovaraisesti. Väkevä draama ei tyydy tavanomaisuuksiin vaan uskaltaa yrittää jotain uutta ja voimakkaampaa. **ML**

THE WOMAN WHO RAN

★★★★

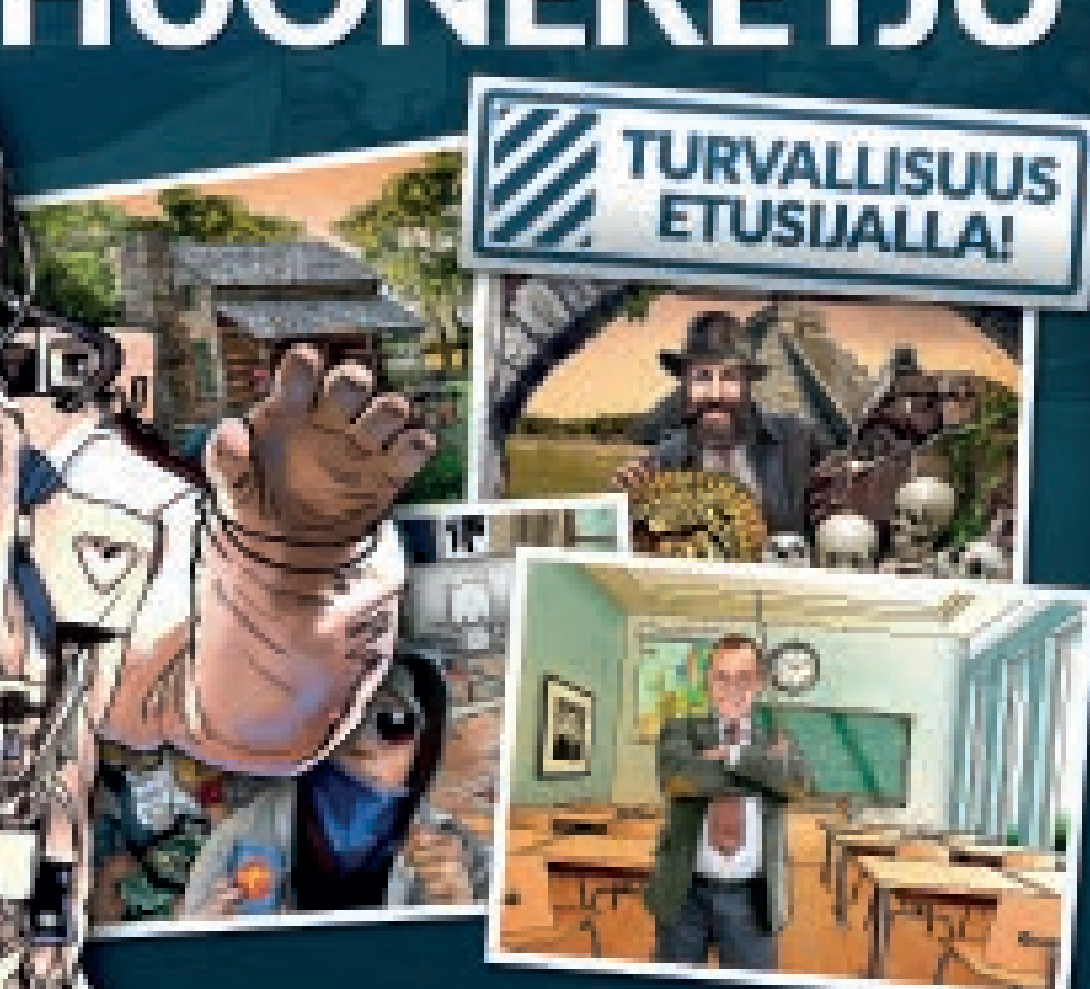
Eteläkorealainen draamaelokuva on hidastempoinen tarina naisesta, joka vierailee ystäviensä luona ja keskustelee niitä näitä. Keskustelut ovat aidosti kiinnostavia ja luonnollisen kuuloisia. *The Handmaidenista* tuttu **Kim Min-hee** tekee loistavan roolisuorituksen naisena, joka ei oikeastaan juokse kertaakaan. **NT**

HELSINKI

TAMPERE

ROVANIEMI

SUOMEN SUOSITUIN PAKOHUONEKETJU

TURVALLISUUS ETUSIJALLA!

KERÄÄ KAVERISI JA LÄHDE MUKAAN SEIKKAILUUN!

Varaukset esittimestä: WWW.ROOMESCAPE.FI

